

від Лихолая Валерія Євгенійовича

Конституційне звернення

Звертаюсь до Конституційного Суду України з клопотанням щодо офіційного тлумачення положень **ст.ст.116,117 Кодексу законів про працю України (КЗпП)**, згідно з якими відповідно до ч. 1 **ст. 116 КЗпП України** при звільненні працівника **виплата всіх сум**, що належать йому від підприємства, установи, організації, провадиться в день звільнення.

Відповідно до ч.1 ст.117 КЗпП в разі невиконання з вини власника або уповноваженого ним органу належних звільненому працівникові сум у строки, **зазначені в статті 116** цього Кодексу, при відсутності спору про їх розмір підприємство, установа, організація повинні виплатити працівникові його середній заробіток за весь час затримки по день фактичного розрахунку.

Підставою для офіційного тлумачення вказаних положень вважаю наявність неоднозначного застосування судами України ст.ст.116,117 КЗпП України, за юридично однакових значимих обставин, стосовно визначення відповідальності роботодавця, в зв'язку з невиконанням при звільненні **всіх сум, до яких належить також індексація заробітної плати**, та порушенням строків виплати належних звільненому працівникові сум вже при примусовому стягненні цих сум за рішенням суду.

А саме:

- 05.09.13р.** подав позовну заяву на стягнення заборгованості по заробітній платі з НВК з якого я був звільнений!
- 19.06.14р.** колегія суддів Апеляційного суду в області, незаконно змінивши рішення районного суду ухвалила рішення по справі відповідно до якого суд вирішив стягнути з ДП НВК на мою користь грн, як заборгованість по заробітній платі з Рішення вступило в законну силу.
- 18.08.14р.** ДВС відкрито виконавче провадження про примусове стягнення з ДП НВК на мою користь боргу у грн.
- 21.11.14р.** я подав позовну заяву (зі змінами) до районного суду м. про стягнення середнього заробітку за час затримки розрахунку при звільненні, компенсації інфляції за затримку виплати заборгованості по заробітній платі за рішенням суду, та відшкодування моральної шкоди.
- 03.03.15р.** районним судом м. по справі провадження було прийнято незаконне рішення.
- 14.04.15р.** Апеляційний суд області ухвалою по справі залишив без змін рішення районного суду м. від 03.03.15р. по справі.
- 10.09.15р.** Вищий спеціалізований суд України (ВССУ) з розгляду цивільних та кримінальних справ ухвалив: мою касаційну скаргу відхилити; рішення районного суду м. від 03.03.15р. та ухвалу Апеляційного суду області від 14.04.15р. залишити без змін.
- 15.12.15р.** колегія суддів Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України (ВСУ) відмовила у перегляді ухвали Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних та кримінальних справ №6-15332св15 від 10.09.15р.

У незаконному, необґрунтованому, абсурдному рішенні районного суду м. по справі провадження від 03.03.15р., яке вступило в законну силу, було встановлено:

«Таким чином, індексація є складовою частиною заробітної плати, є додатковою заробітною платою, отже за порушення строків її виплати настає право працівника вимагати компенсації втрати частини заробітку.»

Встановлено, що при звільненні позивача не був проведений повний розрахунок та не була виплачена сума індексації в розмірі : **грн. Вказана сума з компенсацією в сумі грн. станом на 21.05.2013р. стягнута на користь позивача рішенням суду, однак фактично виплачена 10.10.2014р. на виконання судового рішення, таким чином до стягнення з відповідача на користь позивача підлягає компенсація за період затримки у виплаті індексації . грн. за період з** з урахуванням офіційно оприлюднених індексів інфляції за даний період :

$*1,01*1,0*0,999*0,993*1,0*1,04*1,02*1,05*1,02*1,06*1,02*1,033*1,038*1,01*1,04*1,08*1,029$
 $**1,024 - = \text{грн.}»$

Але потім суддя районного суду м. по справі : провадження від 03.03.15р дійшла до наступного геніального висновку:

«Таким чином, суд приходить до висновку про відсутність підстав для стягнення з відповідача грн. середнього заробітку за час затримки розрахунку з грн. індексації при звільненні позивача з урахуванням підвищень окладу за період з 22.05.2013р. по 03.03.2015р., оскільки рішенням суду, що набрало законної сили встановлено відсутність вини роботодавця у невиклаті індексації з 22.05.2013р., що є преюдицією в даній справ.»

По - перше це повний абсурд, по-друге - це наклеп на суддю на його рішення по справі : (№39284823 У ЄДРСР), відповідно до якого суд вирішив стягнути з ДП НВК на мою користь грн, як заборгованість по заробітній платі з 02.03.10р. по 21.05.13р. У цьому рішенні встановлено:

«Частинами 1,2 статті 117 КЗпП встановлено, що в разі невиклати з вини власника або уповноваженого ним органу належних звільненому працівникові сум у строки, зазначені в статті 116 цього Кодексу, при відсутності спору про їх розмір підприємство, установа, організація повинні виплатити працівникові його середній заробіток за весь час затримки по день фактичного розрахунку.

Так відповідач, встановивши, що неповністю розрахувався з позивачем, 15 травня 2013 року нарахував гривень компенсації та гривень індексації (а.с.29) і 21.05.2013 року та 4.06.2013 року рекомендованими листами направив повідомлення про їх отримання, які не були вручені позивачу, з незалежних від відповідача причин і подальша невиклата суми заборгованості відбулась без вини відповідача. Тому, на думку колегії суддів, відповідач всі можливі заходи для отримання, позивачем невикланих сум вчинив і відповідно середній заробіток має рахуватись по 21.05.2013 року.»

В такий незаконний спосіб суддя лише переніс дату відповідальності роботодавця з 01.04.14р. на 21.05.13р. і нічого більше. Висновки про якусь преюдицію у подальшій невинуватості роботодавця вважаю нісенітницею та наклепом на суддю до якого вдалися суди всіх рівнів, включно з КСУ, в ухвалі №34-у/2016 від 31.05.16р., так як подібні висновки є порушенням ст.ст.124,129 Конституції України - про обов'язковість судового рішення.

У самому ж незаконному, необгрунтованому, абсурдному рішенні районного суду м. по справі провадження від 03.03.15р., яке вступило в законну силу, було встановлено преюдиційний факт - «затримки у виплаті індексації грн. за період _____ І якщо керуватися ЗАКОНОМ, а не тільки внутрішнім переконанням, то цього вже достатньо, щоб застосувати до відповідача санкції ст.ст.116,117 КЗпП (у яких було відмовлено), а не займатися наклепами за цим же переконанням.

Відповідно до встановленого судом періоду з _____ прошу роз'яснити КСУ судам усіх рівнів, по цій справі, що відповідно до чинного законодавства **судове рішення вважається виконаним, якщо воно виконане повністю, а не частинами, як це встановлено у**

цій справі - **судове рішення станом на 01.06.15р. не виконане!!!** Відповідно до ухвал районного суду м. _____ та Апеляційного суду _____ області по справі (№41864142 у ЄДРСР) у розстрочці виконання судового рішення роботодавцю – відмовлено. Тому слід вважати періодом затримки у виплаті індексації період з 22.05.13р. по дату, коли відповідач остаточно розрахувався за виконавчим провадженням у цій справі!!!

Як приклад неоднакового застосування норм матеріального права, за однакових обставин, у своєму зверненні я посилаюсь на постанову Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України від 29.01.14р. у справі №6-144ц13 у якій, зокрема, зазначено:

Постановляючи вказані ухвали, суд касаційної інстанції погодився з висновками судів першої інстанції та виходив із того, що нездійснення роботодавцем виплати належних звільненому працівникові сум у день звільнення (стаття 116 КЗпП України) є підставою для стягнення середнього заробітку за весь час затримки по день фактичного розрахунку, що передбачено статтею 117 КЗпП України. Після ухвалення судового рішення, видачі судового наказу про стягнення заборгованості із заробітної плати роботодавець не звільняється від відповідальності, передбаченої статтею 117 КЗпП України.

Відповідно до частини 1 статті 117 КЗпП України в разі невиплати з вини власника або уповноваженого ним органу належних звільненому працівникові сум у строки, зазначені в статті 116 цього Кодексу, при відсутності спору про їх розмір підприємство, установа, організація повинні виплатити працівникові його середній заробіток за весь час затримки по день фактичного розрахунку. Згідно із частиною 1 статті 116 КЗпП України при звільненні працівника виплата всіх сум, що належать йому від підприємства, установи, організації, провадиться в день звільнення.

Таким чином, аналіз наведених норм матеріального права дає підстави для висновку, що передбачений частиною 1 статті 117 КЗпП України обов'язок роботодавця щодо виплати середнього заробітку за час затримки розрахунку при звільненні настає за умови невиплати з його вини належних звільненому працівникові сум у строки, зазначені в статті 116 КЗпП України, при цьому визначальними є такі юридично значимі обставини, як невплата належних працівникові сум при звільненні та факт проведення з ним остаточного розрахунку.

Отже, непроведення з вини власника або уповноваженого ним органу розрахунку з працівником у зазначені строки є підставою для відповідальності, передбаченої статтею 117 Кодексу, тобто виплати працівникові його середнього заробітку за весь час затримки по день фактичного розрахунку. Після ухвалення судового рішення про стягнення заборгованості із заробітної плати роботодавець не звільняється від відповідальності, передбаченої статтею 117 КЗпП України, а саме виплати середнього заробітку за час затримки розрахунку при звільненні, тобто за весь період невиплати власником або уповноваженим ним органом належних працівникові при звільненні сум.

Такого самого по суті висновку дійшов і суд касаційної інстанції в ухвалах від 16 травня 2012 року (№ 6-47110св11) та від 18 липня 2012 року (№ 6-14417св12).

Правова позиція Верховного Суду України

(у справі 6-144ц13)

Непроведення з вини власника або уповноваженого ним органу розрахунку з працівником у строки, передбачені статтею 116 КЗпП України, є підставою для відповідальності, передбаченої статтею 117 Кодексу, тобто виплати працівникові його середнього заробітку за весь час затримки по день фактичного розрахунку. Після ухвалення судового рішення про стягнення заборгованості із заробітної плати роботодавець не звільняється від відповідальності, передбаченої статтею 117 КЗпП України, а саме виплати середнього заробітку за час затримки розрахунку при

звільненні.

У справі суди усіх рівнів у рішенні _____ районного суду м. _____ по справі № _____ провадження _____ від 03.03.15р., в ухвалі Апеляційного суду _____ області по справі _____ від 14.04.15р., в ухвалі Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних та кримінальних справ по справі №6-15332св15 від 10.09.15р.- не зважаючи на постанову Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України від 29.01.14р. у справі №6-144ц13, на чинне законодавство, на те, що на 01.06.15р. ДП НВК < залишався винним мені _____ грн - дійшли прямо протилежного висновку ігноруючи встановлений факт (у самому ж рішенні _____ районного суду м. від 03.03.15р.) затримки у виплаті індексації _____ грн. за період _____

Далі у рішенні _____ районного суду м. _____ по справі _____ провадження _____ від 03.03.15р., в ухвалі Апеляційного суду _____ області по справі _____ від 14.04.15р., в ухвалі Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних та кримінальних справ по справі №6-15332св15 від 10.09.15р. зроблені висновки: що при невикладі відповідачем суми стягнення, залишок якого складає _____ грн, на протязі року, при інфляції у 70%, компенсація складає аж _____ грн: коп!!!

Зокрема ВССУ у своїй ухвалі від 10.09.15р. по справі № 6-15332св15 вказує: “Задовольняючи позов частково, суд першої інстанції, з висновком якого погодився й апеляційний суд, виходив з того, що підстави для нарахування і стягнення компенсації за затримку виплати середнього заробітку, який стягнуто рішеннями судів у іншій справі, за час затримки розрахунку при звільненні, відсутні, оскільки за своєю правовою природою такі кошти є не заробітною платою, яка виплачується за виконану роботу, а видом відповідальності за порушення строків звільненому працівнику належних йому при звільненні сум, яка носить разовий характер.

Тому норми законодавства, якими встановлено компенсацію втрати частини доходів громадян, які не мають разового характеру, у зв’язку із порушенням строків їх виплати, застосуванню не підлягають, оскільки стягнуті на підставі ст.117 КЗпП України кошти не є тим доходом, який підлягає компенсації.”

Суди першої, апеляційної інстанції та касаційної інстанції, в порушення ст.61 ЦПК, в порушення ст.2 закону України «Про оплату праці», роблять висновок, що стягнення у _____ грн не є заробітною платою. Тоді як уже встановлено в ухвалі колегії суддів Апеляційного суду _____ області _____ від 09.12.14р. (про відмову ДП НВК _____ у розстрочці стягнення): «Відмовляючи у задоволенні заяви ДП « _____, суд першої інстанції виходив з того, що заявником не було наведено достатніх обставин, що утруднюють виконання рішення суду і зазначено, що даний вид стягнення згідно рішення суду є заробітною платою, виплата якої є пріоритетною та першочерговою перед іншими виплатами. Колегія суддів вважає, що висновки суду першої інстанції є обгрунтованими і відповідають обставинам справи». Судова ухвала вступила в законну силу і цей факт має преюдиційне значення.

Враховуючи наведене вище Я прошу Конституційний Суд України дати тлумачення:

1. ст.116 КЗпП України в аспекті того, чи підпадає визначення - виплата індексації заробітної плати, під визначення ст.116 КЗпП – виплата всіх сум.

2. ст.117 КЗпП України в аспекті того, чи повинен роботодавець виплатити працівникові його середній заробіток за весь час затримки виплати індексації заробітної плати, як складової частини заробітної плати, по день фактичного розрахунку, після ухвалення судового рішення про стягнення належної індексації заробітної плати.

3. ст.2 закону України «Про оплату праці» в аспекті того, чи відноситься стягнення середнього заробітку за ст. 117 КЗпП до структури заробітної плати, та чи регулюється втрата його частини у зв’язку з порушенням строків його виплати трудовим законодавством.

4. рішенням КСУ №4-рп/2012 від 22.02.12р. по справі №1-5/2012 за конституційним зверненням громадянина Стріхаря Володимира Васильовича щодо офіційного тлумачення положень статті 233 Кодексу законів про працю України у взаємозв'язку з положеннями статей 117, 237-¹ цього кодексу, так як у горезвісному рішенні по справі (№39284823 У ЄДРСР) у стягненні моральної шкоди мені було відмовлено.

Підставою для офіційного тлумачення взаємно пов'язаних законів вважаю наявність неоднозначного застосування судами України ст.ст.116,117 КЗпП. Така неоднозначність призвела до порушення мого конституційного права на своєчасне одержання винагороди за працю.

Додатки:

1. Рішення районного суду м. від 03.03.15р. по справі
2. Ухвала Апеляційного суду області від 14.04.15р по справі
3. Ухвала №6-15332св15 ВССУ з розгляду цивільних та кримінальних справ від 10.09.15р. –3пр
4. Ухвала Апеляційного суду області від 14.04.15р по справі
5. Рішення Апеляційного суду області від 10.06.14р. по справі
7. Копія постанови ДВС –3пр

25.08.16р.

Лихолай В.Є.

Прошу Секретаріат КСУ долучити до опрацювання звернення експертів з трудового та процесуального права з відповідною кваліфікацією.